

Arrest

nr. 330 338 van 24 juli 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 28 februari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 april 2025 met referthenummer 127222.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYKERMANN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 oktober 2024 toe op het grondgebied van de Schengenzone via Amsterdam op basis van een visum type C afgeleverd door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten te Paramaribo.

1.2. Verzoeker reisde door naar België en diende hier op 28 november 2024 een aanvraag in van een verblijfskaart van een 'ander' familielid van een burger van de Unie in functie van zijn schoonbroer, de heer Z. T. K., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 28 februari 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 5 maart 2025 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die 28.11.2024 werd ingediend door:

Naam: H.(…)

Voorna(a)m(en): I.(…) A.(…)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende in februari 2022 bij de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo een eerste aanvraag in voor het bekomen van een visum C met het oog op familiebezoek. Garant/gastheer voor dit visum was de in Rotterdam wonende H.I.U. Deze aanvraag werd geweigerd omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond waren en omdat zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten, niet kon worden vastgesteld. Betrokkene diende in maart 2023 een nieuwe aanvraag in voor een visum C met het oog op familiebezoek, met dezelfde garant/gastheer als bij de voorgaande aanvraag. Deze tweede aanvraag werd aanvankelijk geweigerd door de Nederlandse autoriteiten, maar na een bezwaarschrift toch goedgekeurd in juli 2024. Betrokkene kwam met dit visum (geldig van 30.09.2024 tot 29.11.2024) op 05.10.2024 de Schengenzone binnen. Op 28.11.2028 diende hij in de gemeente Retie een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn schoonbroer Z.(…), T.(…) K.(…) ((…)) die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; …’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- 15 tal geldstortingen van een derde persoon (de zus van betrokkene/echtgenote van de referentiepersoon) aan betrokkene in Suriname in de periode april 2022 – september 2024. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen waren om te voorzien in het levensonderhoud en dat van zijn gezin in Suriname, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Betrokkene verklaarde immers bij zijn visumaanvraag ten aanzien van de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in het land van herkomst zelf economisch actief te zijn. Aan de hand van loonstroken en bankafschriften toonde hij aan over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om op vakantie te gaan naar Nederland. Hij kan bezwaarlijk in 2023/2024 ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten aanhalen in Suriname te beschikken over een substantieel en regelmatig inkomen, om na zijn komst naar Schengen te beweren onvermogen te zijn in Suriname. Een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt.
- Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 18.07.2024 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert oop zich geen bewijs van onvermogenheid.
- Attesten van de Surinaamse Burgerlijke Stand waaruit blijkt dat hij en zijn zus (die niet de referentiepersoon is), tot 2012 in Paramaribo op hetzelfde adres woonden. Echter, dat betrokkene en de echtgenote van de referentiepersoon ooit als broer/zus gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat.
- attesten van het OCMW waarin wordt gesteld dat betrokkene en de referentiepersoon geen uitkeringen ontvangen.
- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 2010 op onafgebroken wijze onafgebroken staat ingeschreven in België en dat betrokkene Suriname pas in oktober 2024 heeft verlaten. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaatgeneraal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds begin 2010 in België verblijft. Hij liet zich daarbij ook vergezellen door zijn echtgenote en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkt toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. De referentiepersoon heeft zich wel degelijk weten te vestigen in België, heeft volop gebruik kunnen maken van het recht op vrij verkeer om zich te vestigen in een ander EU-land. Niets wijst erop dat de weigering van betrokkene verblijf dit vrij verkeer van de referentiepersoon in het gevaar zou brengen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.11.2024 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het ver blijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en schoonbroer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in Suriname een stabiel inkomen had en eveneens een echtgenote en kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve

banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene of zijn gezin.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2°, 47/2, 47/3, §2 en 62, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Eerste onderdeel,

De in artikel 62 van de Verblijfswet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Tweede onderdeel,

Dat artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Aangezien de Richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Verblijfswet (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Het in casu toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de verblijfswet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de verblijfswet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie moet de nationale rechter het nationale recht zo veel mogelijk uitleggen in overeenstemming met de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn, teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijn conforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01-C-403/01, Jurispr. biz. I8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, punt 8).

Zoals voorheen reeds gesteld bestaat de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen.

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven.

De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

De nationale rechter moet, in overeenstemming met artikel 4, derde lid, VWEU en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie van het Hof van Justitie met betrekking tot bepalingen van het Unierecht.

Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) dat de

Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak Rahman het volgende opgemerkt: “Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag

te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

Derde onderdeel,

1.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Verblijfswet hebben tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie afziet van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet kan laten vergezellen of vervoegen door familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of ten laste van hem zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90).

In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie "te begeleiden naar" het gastland waar deze burger van het primair verblijfsrecht, dat verbonden is aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft.

De term "begeleiden" slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip 'ten laste zijn' stelde het Hof in het arrest Rahman verder het volgende:

"Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde.

Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven" door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst "op het ogenblik" dat de derdelander verzoekt om "zich bij de burger van de Unie te voegen" te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie.

Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich bij de burger van de Unie "te voegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie wenst "te begeleiden" naar het gastland, doch zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst "te vervoegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is 'begeleiden'), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is 'vervoegen').

In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” of “het behoren tot het huishouden”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde.

Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie van wie hij ten laste is.

Verzoeker verwijst hiervoor nog naar een recent arrest van de Raad van State dat hetgeen hierboven uiteengezet bevestigt (RvS nr. 260.506 van 19 augustus 2024, A. 235.053/VII42.153):

“Uit het voorgaande volgt dat de enkele vaststelling dat de referentiepersoon, verzoekers neef van Spaanse nationaliteit, zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend vermits hij sedert 23 november 2016 in België verblijft, niet volstaat als dragend motief voor de aanvankelijk bestreden beslissing. De beoordeling in het bestreden arrest dat de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend en verblijft in het gastland (te dezen België) zich niet meer kan laten vervoegen door een “ander” familielid, enkel en alleen door het uitoefenen van dat recht op vrij verkeer, houdt immers in dat het uitoefenen van het recht op vrij verkeer net zou verhinderen dat gezinshereniging met de Unieburger in het gastland alsnog mogelijk zou zijn.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, geïnterpreteerd conform artikel 3.2 van richtlijn 2004/38 en het arrest Rahman, wordt aldus geschonden met het bestreden arrest.”

2.

In casu stelt verwerende partij dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon omdat de referentiepersoon sedert 2010 in België verblijft en verzoeker zijn pas heeft vervoegd in oktober 2024.

Verwerende partij neemt hiermee een beslissing die niet in overeenstemming is met bovenstaande rechtsregels, de interpretatie van het Hof van Justitie alsook de Raad van State.

Hoewel de bestreden beslissing beweert rekening te houden met de vraag of verzoeker al dan niet ten laste is, verwijst hij hiervoor naar het vierde onderdeel.

Er wordt gesteld dat niet blijkt uit de beschikbare gegevens dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of dat hij deel uit maakte van het gezin.

Verwerende partij gaat echter geheel niet in op de voorgelegde stukken en laat na inhoudelijk te motiveren. Door enkel een opsomming te maken van de stukken wordt niet voldaan aan de motiveringsplicht in overeenstemming met bovenvermelde rechtsregels (zie eveneens vierde onderdeel).

Het is duidelijk dat het enige en hoofdargument van verwerende partij het element van het vrij verkeer uitmaakt.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Ondergeschikt,

Vierde onderdeel,

1.

Uit artikel 47/1, 2°, van de verblijfswet volgt dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Het bevoegde bestuur kan slechts overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen; ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

De wet stelt dus niet dat andere familieleden EN tenlaste moeten zijn EN deel moeten uitmaken van het gezin van de EU-burger. Het is OF ten laste zijn OF deel hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger.

Indien betrokkene ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin kan er geen extra voorwaarde worden toegevoegd dat er bovendien sprake moet zijn van een eventuele dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-01/05; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond” (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

“Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot” (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Beide arresten geven aan dat het familielid in een dergelijk geval wel moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

2.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker ten laste was van de referentie persoon in het land van herkomst.

Er wordt enkel gesteld dat “niet blijkt dat uit beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker ten laste zou zijn in het land van herkomst”. Er wordt geen inhoudelijk afdoende onderzoek gedaan naar de voorliggende stukken.

De bestreden beslissing maakt slechts een opsomming van de stukken om dat te stellen dat zij geen afdoende bewijzen uitmaken.

Verwerende partij handelt onzorgvuldig en stelt in concreto enkel dat het recht op vrij verkeer niet wordt geschonden.

De verwerende partij gaat er hiermee echter aan voorbij dat, zoals hoger uiteengezet, de situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de referentiepersoon zich reeds in het gastland heeft gevestigd.

De enkele omstandigheid dat de referentiepersoon reeds een aantal jaren in België woont, verhindert niet dat de situatie van afhankelijkheid later is ontstaan en dat de ruimere familieleden zich later bij de referentiepersoon voegen.

Derhalve kon de verwerende partij niet louter op grond van dit element en zonder afdoende onderzoek van de stukken die de band van afhankelijkheid moeten aantonen, de aanvraag weigeren op grond van het motief dat er geen sprake zou zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Het middel is in die mate gegrond.

3.

Verwerende partij stelt dat de samenwoning van verzoeker tot 2012 met de echtgenote van de referentiepersoon in Paramaribo niet is wat in het kader van artikel 47/1, 2° verblijfwet dient te worden aangetoond.

Bijkomend stelt verwerende partij dat voor zover dat de samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs dit enkel onder artikel 47/1, 2 verblijfwet valt indien de samenwoning direct aan de gezinshereniging voorafging.

Dit blijkt niet uit de heersende rechtspraak.

Het Hof van Justitie heeft in het antwoord op een prejudiciële vraag invulling gegeven aan het begrip “deel uitmaken van het gezin” onder artikel 47/1 verblijfwet, m.a.w. de samenwoning (HvJ C-22/21 van 15.09.2022).

Hierbij wordt volgende gesteld (eigen onderlijning):

23. De letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 volgens welke het „andere familielid” in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen, wordt bevestigd door de context van deze bepaling. De twee andere hypothesen in deze bepaling, gelezen in het licht van overweging 6 van de richtlijn, doelen immers op situaties waarin het „andere familielid” afhankelijk is van de Unieburger. In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger behoeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt gedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden.

[...]

29. Ook belangrijk bij de vraag of er sprake is van een duurzame persoonlijke band is de duur van het samenleven van de Unieburger en het andere familielid. Die duur moet kunnen worden bepaald los van de datum waarop het statuut van Unieburger is verkregen. Uit artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, uitgelegd in het licht van overweging 6 ervan, blijkt namelijk dat bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden niet alleen rekening moet worden gehouden met de periode ná de verwerving van dat statuut maar ook met de periode daarvóór.

30 Bijgevolg dient op de gestelde vragen te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet” in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen.

Uit bovenvermeld arrest kan niet worden afgeleid dat men enkel deel uitmaakt van het gezin/samenwoont wanneer deze samenwoning kort voor de aanvraag tot gezinshereniging plaatsvond.

Verzoeker is opgegroeid met zijn zus en zij woonden gedurende hun hele jeugd samen in Paramaribo tot dat de zus naar België verhuisde in 2010.

Zij hadden aldus in het land van herkomst onomstotelijk een nauwe duurzame en persoonlijke band.

Deze band heeft zich verder ontwikkeld naar eveneens een financiële band (zie 2.).

Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing artikel 47/1 verblijfswet in samenhang met de motiverings- en zorgvuldigheidplicht.”

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van de richtlijn 2004/38/EG in de mate dat hij niet specificeert welke bepalingen van deze richtlijn hij precies geschonden acht. Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit aangezien hij nalaat om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt dient behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker wellicht artikel 47/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht, en niet artikel 47/1, §2, van de vreemdelingenwet, aangezien deze wetsbepaling niet bestaat. Bovendien lijkt ook de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing een materiële vergissing te begaan waar hij verwijst naar artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet aangezien dit artikel middels de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024) werd overgenomen door artikel 47/2, 2°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat “de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing (zijn) op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2”.

De in casu relevante passage uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt op zijn beurt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;

(...)”

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2°, moet bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 november 2024 een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in zijn hoedanigheid van ‘ander’ familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, zoals bedoeld in artikel 47/2, 2°, van de vreemdelingenwet, in functie van zijn schoonbroer, die Nederlands staatsburger is.

Verzoeker legde bewijzen neer betreffende de aanverwantschap en werd verzocht “om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 28/02/2025 (...), de volgende documenten over te leggen: Bewijs van ten laste zijn (bewijst dat betrokkene onvermogen is, zowel wat betreft onroerende goederen als inkomsten, bewijzen van financiële/materiële steun in land van herkomst/origine, bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon, attest van OCMW voor zowel betrokkene als referentiepersoon) of bewijzen dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst (officiële documenten afgeleverd door de overheid van het land van herkomst)”.

Verzoeker maakte blijkens het administratief dossier op 3 februari 2025 onder andere volgende stukken over: verschillende loonbrieven op naam van de referentiepersoon voor de periode van juli 2024 t.e.m. december 2024, een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur d.d. 28 juni 2024 op naam van de referentiepersoon, een attest van niet-steunverlening door het OCMW voor de referentiepersoon d.d. 4 december 2024, een attest van niet-steunverlening door het OCMW voor verzoeker d.d. 16 januari 2025, een attest van het Surinaamse kadaster d.d. 18 juli 2024 waarin wordt verklaard dat verzoeker geen onroerende goederen bezit in Suriname, een attest van de Surinaamse burgerlijke stand betreffende de woonplaatsen van verzoekers zus en geldstorting van zijn zus aan verzoeker in Suriname in de periode april 2022 tot september 2024.

2.9. De gemachtigde van de minister stelt naar aanleiding van de neergelegde stukken het volgende:

“(…)”

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- 15 tal geldstorting van een derde persoon (de zus van betrokkene/echtgenote van de referentiepersoon) aan betrokkene in Suriname in de periode april 2022 – september 2024. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen waren om te voorzien in het levensonderhoud en dat van zijn gezin in Suriname, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Betrokkene verklaarde immers bij zijn visumaanvraag ten aanzien van de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in het land van herkomst zelf economisch actief te zijn. Aan de hand van loonstroken en bankafschriften toonde hij aan over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om op vakantie te gaan naar Nederland. Hij kan bezwaarlijk in 2023/2024 ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten aanhalen in Suriname te beschikken over over een substantieel en regelmatig inkomen, om na zijn komst naar Schengen te beweren onvermogen te zijn in Suriname. Een (tijdelijke) ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van

herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt.

- Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 18.07.2024 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert oop zich geen bewijs van onvermogenheid.

- Attesten van de Surinaamse Burgerlijke Stand waaruit blijkt dat hij en zijn zus (die niet de referentiepersoon is), tot 2012 in Paramaribo op hetzelfde adres woonden. Echter, dat betrokkene en de echtgenote van de referentiepersoon ooit als broer/zus gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat.

- attesten van het OCMW waarin wordt gesteld dat betrokkene en de referentiepersoon geen uitkeringen ontvangen.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 2010 op onafgebroken wijze onafgebroken staat ingeschreven in België en dat betrokkene Suriname pas in oktober 2024 heeft verlaten. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaatgeneraal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds begin 2010 in België verblijft. Hij liet zich daarbij ook vergezellen door zijn echtgenote en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijke toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. De referentiepersoon heeft zich wel degelijk weten te vestigen in België, heeft volop gebruik kunnen maken van het recht op vrij verkeer om zich te vestigen in een ander EU-land. Niets wijst erop dat de weigering van betrokkene verblijf dit vrij verkeer van de referentiepersoon in het gevaar zou brengen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de voorgelegde documenten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.11.2024 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Echter, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het ver blijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)"

In de bestreden beslissing wordt dus geconcludeerd dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of ten zijne laste was. De gemachtigde van de minister wijst erop dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon niet in het gedrang komt, onder meer omdat de referentiepersoon reeds sedert 2010 op onafgebroken wijze staat ingeschreven in België, terwijl verzoeker Suriname pas verliet in oktober 2024. Tevens wordt vastgesteld dat niet werd aangetoond dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor zijn komst naar België en dat verzoeker niet onvermogen was in zijn land van herkomst.

2.10. Volgens verzoeker neemt de gemachtigde van de minister met deze motivering een beslissing die niet in overeenstemming is met de door hem geschonden geachte rechtsregels en de uitlegging ervan door het Hof van Justitie en de Raad van State. De gemachtigde van de minister poneert, zo oppert verzoeker, dat niet blijkt dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of dat hij deel uitmaakte van het gezin, zonder dat deze ingaat op de voorgelegde stukken en zonder inhoudelijk te motiveren. Vervolgens meent verzoeker dat de gemachtigde van de minister een onjuiste interpretatie geeft aan het begrip 'inwonend' familielid of familielid 'deel uitmakend van het gezin' waarbij hij verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 15 september 2022. Verzoeker betoogt dat hij met de referentiepersoon een nauwe en duurzame persoonlijke band had.

2.11. De Raad treedt verzoeker bij waar hij in zijn middel stelt dat artikel 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet de omzetting vormen van artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Het begrip 'ten laste zijn' dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit deze rechtspraak blijkt dat dit "ten laste" zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (*cf.* HvJ 16 januari 2014, *Flora May Reyes t. Zweden*, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid. De Raad stipt aan dat er weliswaar vrije bewijsvoering geldt wat het 'ten laste' zijn betreft omdat dit een feitenkwestie is, maar dat de overheid op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier beoordeelt om tot haar overtuiging te komen (*cf. mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS 16 januari 2018, nr. 240.429).

2.12. In verband met de beoordeling van het 'ten laste' zijn lijkt verzoeker voor te houden dat hij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon maar hij slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Verzoeker legde bij zijn aanvraag 15 geldstortingen neer in de periode april 2022 t.e.m. september 2024 vanwege zijn zus waarvan hij in Suriname de bestemming was. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister vaststelt dat er inderdaad een aantal geldstortingen van de zus van verzoeker voorliggen, maar dat deze geldstortingen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon in functie waarvan thans het verblijfsrecht wordt gevraagd. Daarnaast wordt in de beslissing aangestipt dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet kan worden opgemaakt dat verzoeker en zijn gezin op deze bedragen aangewezen waren om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien in hun land van herkomst. De gemachtigde van de minister wijst er bovendien in zijn beslissing op dat verzoeker bij zijn eerdere visumaanvraag ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten verklaarde dat hij zelf economisch actief was in Suriname, hetgeen erop wijst dat hij aldaar niet onvermogen was. Verzoeker laat deze pertinente motieven

volledig ongemoeid in zijn middel en slaagt er dus niet in te weerleggen dat uit de door hem voorgelegde geldstortingen vanwege zijn zus *“niet (blijkt) dat betrokkene op deze bedragen aangewezen waren om te voorzien in het levensonderhoud en dat van zijn gezin in Suriname, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden”*. In dat opzicht acht de Raad het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig dat de gemachtigde van de minister vaststelt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Het begrip ‘ten laste zijn’ impliceert immers dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat de aanvrager zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien.

2.13. In zijn arrest van 15 september 2022 (HvJ 15 september 2022, nr. C-22/21) stelt het Hof van Justitie dat onder *“inwoners bij”* in de zin van artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG slaat op personen die met de Unieburger een afhankelijkheidsrelatie hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame en persoonlijke band. Die band moet ontstaan zijn in hetzelfde huishouden in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. De lidstaten mogen niet eisen dat de band zodanig is dat de Unieburger zijn vrijheid van verkeer niet zou uitoefenen, als het ander familielid hem niet zou kunnen begeleiden of vervoegen in het gastland. Ook de duurtijd van het samenleven is belangrijk, waarbij rekening moet worden gehouden met een eventuele periode van samenleven vooraleer het statuut van Unieburger bekomen werd. De band moet zodanig zijn dat, indien het ander familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden.

2.14. Verzoeker betoogt dat hijzelf en zijn zus in het land van herkomst onomstotelijk een nauwe, duurzame en persoonlijke band hadden, gelet op het feit dat zij samen zijn opgegroeid en gedurende hun hele jeugd samenwoonden in Paramaribo tot zijn zus in 2010 naar België verhuisde. In de bestreden beslissing merkt de gemachtigde van de minister op dat het gegeven dat verzoeker met de echtgenote van de Unieburger-referentiepersoon ooit als broer en zus gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders in wezen irrelevant is in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/2, 2°, van de vreemdelingenwet omdat het om een gemeenschappelijk huiselijk leven met de Unieburger-referentiepersoon zelf dient te gaan: *“Echter, dat betrokkene en de echtgenote van de referentiepersoon ooit als broer/zus gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.”*

2.15. De gemachtigde van de minister kon op goede gronden concluderen dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin en/of ten laste was van de referentiepersoon.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 47/1, 47/2, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke en/of juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en/of de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN